

Vadim Fedorov

Koks

Vadim Fedorov

Koks

«Издательские решения»

Fedorov V.

Koks / V. Fedorov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-858273-8

Ovšem hlavním stavebním kamenem české prvotiny Vadima Fedorova je novela Koks, která propůjčila název celé knize. Obsahově jde o napůl kriminální a napůl romantický příběh tragické zamilovanosti do dívky s pochybnou minulostí. Spolu s 7 dalšími povídkami, které určitě vyvolají úsměv na rtech čtenářů, vyšlo i zmíněné dílko nyní v knižní české premiéře.

ISBN 978-5-44-858273-8

© Fedorov V.

© Издательские решения

Содержание

Koks	6
1	6
2	13
3	18
4	21
5	24
Конец ознакомительного фрагмента.	25

Koks

Vadim Fedorov

Переводчик Andrej Fozikoš

Иллюстратор Tatiana Nikishova

© Vadim Fedorov, 2017

© Andrej Fozikoš, перевод, 2017

© Tatiana Nikishova, иллюстрации, 2017

ISBN 978-5-4485-8273-8

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Koks

1

Probudil jsem se brzy. Byla neděle a teprve půl šesté. Ve všední dny se ráno vstávat nechce. Jeden by si ležel a ležel. Ovšem je-li tady víkend, funguje zákon schválnosti: vzbudíš se ještě za rozbřesku a pak se trápíš. Usnout znovu nedokážeš a zaujmout vertikální polohu je brzo.

Asi pět minut jsem se převaloval z boku na bok, poté jsem se přece jen vyhrabal z postele a šel na toaletu. Cestou jsem se mrkl na mobil. Ten se právě, jako by na objednávku, otrásl a nabídl mi sms: «Můžu ti splatit dluh. Ihned. Michal».

Milé překvapení, už jsem začal být nervózní z toho, jak se ten mladý muž opožďoval s platbami.

Naťukal jsem mu odpověď: «Budu za hodinu. Neodcházej». A po návštěvě WC jsem se přemístil do koupelny. Abych se dal takříkajíc do pucu.

Michal byl jedním z mých nájemníků. Patřil mi malý útulný byteček v samém centru Prahy, který jsem pronajímal. Hlavní předností bytu, kromě exkluzivního umístění, byla nádherná terasa, z níž se bylo možno kochat úchvatným pohledem na malebné střechy okolních domů a kousek Muzea.

Michal tam žil téměř dva roky. Zpočátku platil včas, jako hodinky. Ale pak se to s platbami začalo nějak zdrhávat. V poslední době přestaly chodit vůbec. Volal jsem mu několikrát a vždy si vyslechl další «zítra». Marně jsem nadával a varoval, že už další prodlení nemíním tolerovat. Před několika dny jsem mu tedy poslal doporučeným dopisem upozornění, že se chystám vypovědět nájemní smlouvu pro neplacení.

Najednou tato sms. Navíc ve velmi neobvyklou hodinu. Ale i sám Michal byl člověk dost divný. Žil si na vysoké noze. Dobře se oblékal. Stravoval se v restauracích. Ale vlastní bydlení a auto neměl.

Bylo mu takových 23 nebo 24 let. Vysoký snad metr devadesát. Hezoun. Blondáté vlasy se mu lehce vlnily na koncích. Měl atleticky stavěné tělo, které pravidelně posiloval ve fitness centru.

Hodil jsem do sebe sendvič, zapil ho džusem. Natáhl jsem si světlé lněné kalhoty, modrou lehkou rozhalenku bez rukávů a obul modré semišové boty. Pak jsem se zamyslel a doplnil svůj ohoz tenkým svetrem.

Zhodnotil jsem svůj odraz v zrcadle. Ujde. Na svá léta bezesporu vypadám dobře. Je pravda, že bříško se trochu zaobluje. Ale v pětáctyřiceti to je normální jev. Celkově vzato, dá se říci, že jsem muž plný síly a elánu.

Vyšel jsem z domu a odebral se na tramvajovou zastávku. Miluji pražské tramvaje. Přímo je zbožňuju. Zejména moji oblíbenou linku číslo 9, nazývanou páteřní, neboť protíná Prahu z jednoho konce na druhý.

Právě do «devítky» jsem nastoupil. Vagón byl téměř prázdný. Málo kdo jezdí tramvají v neděli tak brzo ráno.

Tramvaj si ještě pamatovala staré časy. Byl to typ natřený červenou barvou s širokým průchodem uprostřed vozu. Drnčela na křižovatkách a houpala se na rovných úsecích tratě v bocích, jako obstarožní krasavice.

Dojel jsem na Václavák. Vyskočil na zastávce proti knihkupectví Akademie a popošel nahoru o pár bloků dál. Náměstí bylo ještě ospalé. Sem tam se loudali čínští turisté, kteří si přivstali, zřejmě je vzbudil časový rozdíl. Pod koněm, osedlaným svatým Václavem, se zuřivě líbala jakási dvojice.

Zabočil jsem do ulice Ve Smečkách. Prošel kolem několika nočních klubů, zmlklých a unavených. Pod nohama se mi pletly pouliční odpadky. Obaly z čokoládových tabulek, nějaké vstupenky, útržky novin.

Tady je ten můj dům. Zastavil jsem se před ním. Vytáhl z kapsy klíče. Domofon zde již delší dobu nefungoval.

A v tuto chvíli něco velkého a bílého žuchlo přímo na dlažbu asi tři metry ode mne. Pocítil jsem závan vzduchu a dopad nějakých kapek na své nohavice. Nevěřil jsem vlastním očím.

Byl to Michal. Téměř nahý, pouze v trenkách. Ležel na dlažbě na břiše, nohy a ruce nepřírozeně vytočené. Tvář měl otočenou ke mně. Z rozbité hlavy tekla krev. Oči měl otevřené, ale život z nich už zmizel, zatahovaly se mrtvolným povlakem.

To vše se událo v jediném okamžiku. Stál jsem tam jako solný sloup. Pak konečně stočil pohled na své kalhoty. Ty, stejně jako boty, byly potřísněné Michalovou krví. Ranní sendvič se mi rychle začal prodírat ze žaludku ven.

Odvrátil jsem oči stranou. Zalapl jsem po dechu, který mi náhle scházel a sáhl pro mobil. V tuto chvíli za mými zády zaječela nějaká žena. Lekl jsem se tak, až jsem telefon málem upustil.

«Zavolejte policii,» zařval jsem na ni, aniž bych se stačil otočit. Ukázalo se, že je to turistka asijského vzhledu. Snad Číňanka, nebo Korejka, jeden nikdy neví.

Bylo to zbytečné, zřejmě mi nerozuměla. Vystrašeně couvala nazpátek, pak udělal čelem vzad a rozeběhla se směrem k Václaváku. Od té se pomoci tedy nedočkám.

Rozechvělými prsty jsem zalistoval v adresáři telefonu. Kliknul jsem na «Volat». Ležící přede mnou tělo jsem se snažil ignorovat.

Hovor byl přijat hned po prvním vyzvánění, jako by na něj čekali.

«Ahoj, Honzo,» řekl jsem.

«Dobré ráno,» odpověděl chraplavý hlas. «Něco se stalo?»

«Zemřel mi nájemník. Michal,» povídám zkroušeně. «Vyskočil z okna na dlažbu.»

«Jak je to dlouho?» hlas v sluchátku projevil zájem.

«Před chvílí,» odpověděl jsem.

«Který byt to je, Ve Smečkách?» vyptával se hlas.

«Uhodl jsi,» potvrdil jsem.

«Budu tam za pár minut,» oznámil Honza. «Ty zatím zavolej 156. Ohlas to tam oficiálně.»

«Jo... jo,» přikývl jsem, jako by mne snad mohl vidět.

Vytřukal jsem 156. Řekl jsem operátorce o neštěstí a snažil jsem se nedívat na tělo. Pod hlavou mrtvého se vytvořila kaluž krve, ta se rozrůstala a hrozila, že mě brzy pohltní. Poodstoupil jsem.

Na konci ulice se objevil chodec. Přišel blíže. Uviděl ležící tělo a mně, stojícího před ním. Couvl, otočil se a odešel. A já zůstal stát. Jen jsem zase o krůček ustoupil od plížící se ke mně louže krve.

Zanedlouho přijelo policejní auto. Vyskočil z něj Honza a několik lidí v uniformách, kteří ihned začali páskami uzavírat ulici. Honza byl v civilu: tmavé sako, zelená košile, džíny a bílé tenisky. Ve své funkci vyšetřovatele si to mohl dovolit.

Znali jsme se už nějaký ten pátek. Honza sloužil na pražské kriminálce coby detektiv v hodnosti poručíka. Měl manželku a dvě malé děti. Žili na Žižkově. Já jsem mu tam svého času pomohl najít byt. Od té doby jsme se spřátelili. Chodili jsme spolu na hokej, někdy na pivo. Honza rád vyprávěl své příběhy o české policii. Tužil jsem, že většina s nich jsou vymyšlené, ale poslouchat je bylo stejně zajímavé.

Tuto světlou jarní neděli jsme se sešli neplánovaně. Shodou okolností Honza byl v době mého volání na policejním okrsku v sousední Krakovské ulici a zařídil vše potřebné.

«Jak se cítíš?» zeptal se mě.

«Je mi nanic,» odpověděl jsem po pravdě. «Právě jsem stál u dveří, když sletěl. Ani nezařval. Podle všeho umřel okamžitě. Podívej, kalhoty a boty mi krví potříštil.»

«Vypereš je,» usoudil Honza, «nebo dáš do čistírny. A on si opravdu, jak se zdá, zlomil při pádu vaz. Tamhle trčí obratle.»

I když to byl profesionální přístup, zaznělo to téměř cynicky. Sendvič v mém v žaludku se opět pohnul. Potlačil jsem nevolnost silou vůle.

«Kašlu na to,» řekl jsem, «vyhodím je. Nedokážu je po tomhle nosit.»

Popošli jsme stranou od mrtvoly a Honza se na mě zamyšleně podíval:

«Cos tady vlastně tak brzo ráno pohledával?»

Policejní fotograd se tužil. Zabíral nebožtíka z profilu i anfasu, celek i detaily. Jakmile skončil, tak další z policistů přikryl Michalovo tělo plastovou fólií.

«Poslal mi esemesku,» kývl jsem směrem k mrtvole, «chtěl zaplatit nájemné, co mi dlužil. Tak jsem hned jel. Inkasovat peníze se přece hodí v jakoukoli denní dobu, ne? A když jsem dorazil, dlužník mi málem spadl na hlavu.»

Honza přikývl a pak se zeptal:

«Náhradní klíče od bytu máš?»

«Samozřejmě,» odpověděl jsem. «Vzal jsem si je pro všechny případy. Ze zvyku.»

«Půjdu se podívat do bytu se svědkem,» prohodil Honza kolegům a mně vyzval: «Jdeme, ty jeden majiteli realit, ukážeš mi, odkud lidi tak rádi skáčou po ránu na dlažbu.»

Příliš mi do řeči nebylo, ale vytáhl jsem klíče, otevřel vchodové dveře a vešli jsme dovnitř. Chlad letitého činžáku svědčil mé rozpálené hlavě. Úzký a starý výtah nás vyvezl do čtvrtého patra.

Na chodbě byly troje dveře. Nejbližší k výtahu vedly do mého bytu. Odemkl jsem dveře. Honza mne odstrčil ramenem a první vstoupil do temné chodby. Pak vešel do místnosti. Kráčel jsem hned za ním.

Nalevo od vchodu byla malá kuchyňka. Vpravo rozložený gauč. V zadní části pokoje stála manželská postel a šatní skříň. Dveře na terasu byly zavřené.

Udělal jsem pár kroků dovnitř místnosti. A pak jsem uviděl, že na posteli někdo leží. Ženská. Zrzavé vlasy rozhozené po polštáři. Noční košile s medvídky vykukovala zpod deky. Do tváře jí nebylo vidět, jelikož ležela na břiše zavrtana do polštáře. Spala, což se mi ulevilo. Dvě mrtvoly v jednom dni bych nezkousl.

Honza se ke mně obrátil. Mimikou se zeptal: kdo to je? Já jsem jen zmateně pokrčil rameny: nevím.

S našim příchodem se objevil průvan. Dveře na terasu se pomalu přiotevřely. Honza přišel k nim, podíval se ven. Na terase stál stůl, dvě židle a obrovský květináč s fíkusem. V rohu terasy lákalo k posezení houpací křeslo. Na křesle leželo Michalovo oblečení.

Na stole stály tři čajové šálky a cukřenka. Kromě toho ještě útržek novin. Na kterém byl nasypán jakýsi bílý prášek.

Honza si tiše hvízdnul.

«Ničeho se tady nedotýkej,» zavelel a opatrně zavřel dveře na terasu.

Šel jsem k posteli a posadil se na okraj. Jemně jsem potřásl rukou za ženské rameno.

«Já spím,» ozval se ospalý hlas, «nebuď mě aspoň v neděli.»

«Budete se muset probudit,» řekl nahlas Honza.

Žena sebou trhla a obrátila se na záda. Ukázalo se, že je to mladá dívka. Posadila se na posteli, chránice se dekou. Honza sáhl do kapsy, vytáhl průkaz, otevřel ho a ukázal.

«Policie České republiky,» představil se a vystřelil první otázky: «A kdo jste vy? Co děláte v tomto bytě?»

«Otočte se, prosím, ať se obléknu,» odpověděla způsobně dívka.

Zvedl jsem se z pelestě postele a připojil se k Honzovi. Oba jsme se k ní otočili zády. Najednou, jako na povel. Prohlížel jsem si kuchyňskou linku.

Těsnící lišta mezi pracovní deskou a obložením se odlepila a vlnila se podél stěny.

Musím sehnat novou a přilepit ji, pomyslel jsem si. To je dnes kvalita! Koupíš nový nábytek, opravíš byt a než se rok s rokem sejde, všechno se rozpadá... vedu v duchu samomluvu. Jak takhle můžeš v téhle situaci přemýšlet, napomenulo mě moje lepší Já.

«A kde je Michal?» ozval se ženský hlas za námi.

Otočili jsme se. Opět jako na povel, současně. Před námi stála štíhlounká holka v jednoduchých červených šatech. Zrzavé, dokonce nejen zrzavé, ale opravdu ohnivé vlasy si stáhla vzadu gumičkou. Obyčejná roztomilá tvářička s důlky. A zelené přezelené oči k tomu. Se smaragdovým nádechem. Já jsem takové oči viděl poprvé v životě.

«Kdo jste a jaký máte vztah k panu Melichovi?» položil otázku Honza. «Co tady děláte?»

«Jsem jeho sestra,» odpověděla, «Zlata Melichová. A kde je Michal?»

«Máte nějaké doklady?» Honza jako by přeslechl její otázku. Typický policajtský přístup.

Dívka jménem Zlata vzala kabelku, která visela na opěradle židle, otevřela ji a předložila mu občanku.

«Kde je brácha?» zopakovala svůj dotaz.

«Je mrtvý,» ukecl jsem se, ani nevím proč.

Dívka se otřásla, vrhla na mě nevěřící pohled a pomalu si sedla na postel. Zabořila obličej do dlaní. Honza se na mě vyčítavě podíval, prohlédl si průkaz a vrátil ho majitelce.

Na dveře někdo zaklepal.

«Budeme muset všichni pryč,» rozhodl Honza. «teď tady budou pracovat technici...»

«Nejsem umytá,» potichu řekla dívka, «a taky si potřebuji vyčistit zuby.»

«To vše musí počkat,» Honza otevřel dveře a můj byt zaplnili věčně se tvářící lidé s kufříky v rukou. «Jdeme,» zopakoval směrem k Michalově sestře.

Vzal jsem dívku za loket, sebral její kabelku a vyvedl ji z místnosti. V předsíni jsem jí strčil do ruky žvýkačku. Dívka tiše špitla:

«Díky,» a ukázala na igelitovou tašku, stojící v rohu. «Můžu si vzít své věci?»

«Můžete,» svolil Honza.

Vyšli jsme z domu. Zlata vrhla letmý pohled na přikrytou igelitem mrtvolu a okamžitě odvrátila tvář. Gesto plné zoufalství. Celkem vzato se ale vzhledem k tragické události chovala obstojně. Žádné hysterické výlevy se k mé velké úlevě nekonaly. Nesnáším totiž ženské slzy a pláč, natož nárek a křik.

V doprovodu Honzy jsme odešli do paralelní ulice, kde byla místní policejní stanice. Tam jsem strávil čas až do oběda. Vyprávěl jsem do protokolu o bytě, o nájemníkovi, o esemesce.

Když jsem konečně opustil okresek, tak na mne na chodníku čekal Honza. Stál tam a kouřil cigaretu. Mžoural na slunce a blaženě se usmíval.

Mě však nebylo do úsměvů. Navíc jsem dostal hlad. Natolik ukrutný, že bych bral i tvrdý chleba. Tělo si žádalo jídlo. Dost možná, že to ale byla reakce na prožitý stres.

«Pojďme na oběd,» navrhl jsem příteli.

«Ve službě nepiju,» zazubil se Honza a s požitkem vdechl novou porci tabákového kouře.

«Nemluvím o pití, mluvím o jídle,» usmál jsem se poprvé toho dne.

«Tak to je jiná,» přikývl můj detektiv. «Musím se ale nějak uvolnit.»

«Udělej to, prosím,» obešel jsem Honzu a postavil se na závětrnou stranu, «mám nekontrolovatelný záchvat hladu. Od nervů. Takže si pospěš. Nebo spáchám nějaký trestný čin a budeš mě mít na svědomí.»

Honza zamáčkl cigaretu o víko popelnice, vhodil nedopalek dovnitř a vytáhl telefon. Vzdálil se a s někým chvíli mluvil, pak se vrátil.

«Mám půl hodiny,» řekl bez okolků. «Jsem taky hladovej. Ale platíš ty.»

Přikývl jsem a kvapem jsme se vydali na Václavák. Honza projevil zájem o KFC hned na rohu, prý to bude rychlý, ale já jsem ho odradil a zatáhl do Výtopny o něco níže na náměstí. Na chvíli jsem si odskočil na záchod, kde jsem studenou vodou jakž takž odstranil krvavé cákance na botech a kalhotách.

Objednali jsme dýňovou polévku, croissanty, kávu a minerálku. Obsluha byla rychlá. Polévka se zasloužila o příjemné teplíčko v prázdném žaludku.

«Kdy mi vrátí klíče od bytu?» zeptal jsem se kamaráda. „A co mám dělat s jeho věcmi?“

«Já ti zavolám,» řekl Honza a namočil si croissant do kávy, «tam teď kolegové pracují. První verze: sebevražda pod vlivem narkotik.»

«No jo,» řekl jsem, «bylo by lépe, kdyby mi nejprve dluh vrátil a skočil až poté.»

Honza se ušklíbl.

«Tak abys věděl, z peněz se v bytě našla pouhá stokoruna,» řekl, «ležela na parapetu. A to je vše. Ani o halíř víc. Nepočítáme-li ovšem takový dva gramy koksu, co ležel na tom stolku na terase. Mimochodem, přepočteno na peníze dělá to přibližně deset tisíc. Kolik ti vlastně dlužil?»

«Něco přes šedesát táců,» byl jsem z toho sdělení zmatený. «Za celých pět měsíců. A příští týden byl termín další splátky. Proč by mi v tom případě posílal esemesku?»

«Žádné peníze neměl,» řekl Honza a dopil poslední doušek kávy, «dokumenty a osobní věci zůstaly na místě. A z peněz jen ta stokoruna. Jo, ještě ten koks. Mimochodem, jde o drogu pro bohaté. Obyčejný vyhazovač v nočním klubu si ji nemůže dovolit.»

Žasl jsem.

«Michal dělal vyhazovače?»

«Ano, v klubu naproti,» přikývl Honza, «a proč jsi ho nevyhodil, když přestal platit?»

«Z okna?» napadl mne smutný vtip. «Měl jsem jiné starosti,» mávl jsem rukou, «vždyť víš, rozváděl jsem se, pak jsem musel služebně do Ruska. Nebyl na to čas.»

«Jak je tam v Rusku?» projevil zájem Honza.

«Jako obvykle,» usmál jsem se. «Vodka teče proudem a v ulicích se medvědi prohánějí. Brnkají na balalajkách, žebrají o jídlo.»

«Jdi s tím k šípku,» urazil se Honza, «já se ptám vážně.»

«V Rusku je vše okej,» odpověděl jsem, «lidé žijí a dál budou žít. Nemají se hůř než tady v Čechách. A v něčem možná i líp.»

Honza otevřel ústa, jako by chtěl něco poznamenat. Ale v této chvíli se u našeho stolku zastavila dívka. Byla to Zlata, Michalova sestra. Na ramenou měla kabelku, v ruce igelitovou tašku s oblečením.

«Svět je ale malý,» usmál jsem se na ní. «Neznáme se náhodou?»

Hodila po mě svýma smaragdovými očima a mírně přimhouřila víčka. Náramně jí to slušelo. Nezdálo se, že by byla z toho neštěstí nějak mimořádně zničená. Nebo se umí velmi dobře ovládat.

«Omlouvám se,» řekla rozpačitě, «nemohl byste mi půjčit trochu peněz? «Mám hlad a nemám ani vindru. Peníze držel brácha. Mohla bych vám dát do zástavy náušnice.»

Zvedl jsem se a nabídl jí židli. Došel k pultu pro další porci polévky a kávy. Přinesl jsem to všechno na náš stůl. Zlata se nenechala dvakrát prosit a vzala do ruky lžíci.

Jedla decentně, jako dáma. Občas pohledka úkosem na mě nebo na Honzu. Seděli jsme tiše a předstírali, že dopijíme kávu, i když šálky v našich rukou byly dávno prázdné.

«Musím už jít,» podíval se výmluvně na hodinky Honza.

Vstal, poplácal mě po rameni a zmizel. Zůstali jsme se Zlatou sami.

Využil jsem příležitosti, abych si ji prohlídl pozorněji. Tvářička hladká, téměř bez vrásek. Jen malé paprsky kolem očí prozrazovaly její věk. Pod očima tmavé kruhy. Rozpraskané rty. Bylo jasné, že jí je o mnoho víc, než dvacet. Prsa měla asi dvojky. Jemné ruce. Stejně jemné prstíky. A ovšem oči. V kombinaci se zrzavými vlasy vířily krev.

«Nevěděl jsem, že Michal má sestru,» povídám, «to mi neřekl.»

Dívka si otřela rty ubrouskem. Vytáhla z kabelky průkaz a nabídla mi ho. Automaticky jsem po něm sáhl. Zlata Melichová. Datum narození 10. června 1987. V rozpacích jsem jí vrátil ten kus plastu.

«Jsem jeho starší sestra,» řekla a najednou se nelíčeně rozplakala, «tedy... byla.»

Slzy kapaly do šálku s kávou, nad níž se dívka sklonila. Ramena se jí chvěla. Ale žádné zvuky slyšet nebylo. Jen kap-kap do kávy.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Vstal jsem, popošel k ní a neobratně se přikrčil. Lehce jsem ji objal jednou rukou.

«No ták... všechno se srovná,» vyslovil jsem tohle nejapné klišé a hned jsem sám cítil, že zní falešně.

«Nemám peníze ani oblečení, ani tu zubní pastu...» vzlykala Zlata, «přijela jsem k němu... Před dvěma dny. Sliboval, že mi pomůže s prací. U nás na Moravě moc práce pro ženy není.»

«A odkud jsi?» přehodil jsem výhybku, jak situace vyžadovala. Proti mému tykání neprotestovala.

«Z Pavlova,» již klidněji řekla Zlata, «je to tam, kde se seriál natáčel, o vinařích. Možná, žeš ho viděl?»

«Ano, viděl,» přikývl jsem, «hezkej. Takovej legrační.»

«Nevím, co si počít,» zopakovala bezradně Zlata, «zřejmě bych měla zavolat mámě. A nějak se postarat o pohřeb. Ještě ráno jsem spala a vše bylo jaksi v pořádku. Nebylo...»

Povzdechl jsem si. Mohl jsem se otočit a odejít. Ale. Bylo tady jedno «ale». Velmi se mi tato dívka líbila. Její oči. Její zmatek a zranitelnost.

«Pojď, koupíme ti zubní pastu,» chytám se příležitosti «U mne se dáš do pořádku. Zavoláš domů. A zítra se postaráme o pohřeb. Dnes to stejně nejde.»

«Jste moc hodný,» přikývla. «Vždyť ani nemám kam jít...»

Vyrovnal jsem útratu. Zvedla se ze židle. Vzala své věci a šli jsme na zastávku tramvaje. Devítka nás dovezla na Nový Smíchov, kde jsme pro ni nakoupili věci osobní hygieny a trochu potravin. Pak jsme jeli do mého bytu. Začínalo se stmívat.

Projevil jsem snahu něco uvařit, ale Zlata se k mé radosti chovala, jako by tu nebyla poprvé. Rázně mě vystrnadila z kuchyně.

«Nepřekázej, udělám všechno sama,» řekla, jako by si snad chtěla mou pohostinnost odpracovat. Její snaha mi přišla vhod.

«Včera jsem byl na nákupu, něco najdeš v ledničce,» navigoval jsem jí.

A tak Zlata začala rámusit nádobím. Odešel jsem do pracovny, abych zkontroloval maily a zavolal na pár čísel. Vaření mi potěšení nepřináší a ženská ruka mi tu tedy rozhodně chybí.

Sedl jsem si k počítači. Spočítal jsem přesnou částku, kolik mi dlužil Michal. Nebylo to pro mne smrtelný, ale stejně šlo o dost peněz. Škoda. Navíc není známo, kdy mi policie povolí znovu vstoupit do bytu.

Poslal jsem Honzovi sms, jestli to neví. Záhy přišla odpověď:

«Několik dní budeš muset výtrpět.»

Pak mně Zlata zavolala k večeři ala co dům dal. I tak jsem si moc pochutnal, neboť jsem se celý poslední rok stravoval všelijak. Většinou v rychlém občerstvení, anebo v restauracích. Doma hlavní chod byly pelmeně. Samozřejmě mražené.

«A pak říkají, že mladé Češky neumějí vařit,» dovolil jsem si malou lichotku.

«Pozor, já jsem z Moravy,» připomněla mi Zlata a nečekaně otevřeně a bez okolků dodala: «Nemohla bych u tebe párkrát přenocovat? Nemám kam jít. Já tady, kromě bratra, nikoho neznám.»

«Proč ne,» souhlasil jsem po krátkém zaváhání. «Ustelu ti na gauči v obýváku. Náhradní prádlo mám. Ale já jsem hned po ránu služebně pryč. Takže hospodařit tady budeš muset sama.»

Tak jsme si plácli.

Připravil jsem čaj. Chvíli jsme seděli mlčky.

«Jak dlouho Michal bral drogy?» odvážil jsem se konečně.

«Nevím,» odpověděla dívka. «Já jsem ho během posledních dvou let viděla jen zřídka. Ale všimla jsem si, že tentokrát byl jako vyměněný. Nesoustředěný, impulzivní. A proč se ptáš na drogy?»

«Na terase našli kokain,» řekl jsem, «na stole, hromádku.»

«Už jsem spala, když přišel,» se smutkem v hlase začala vzpomínat Zlata, «ale i přes spánek jsem slyšela, že s někým mluví. Michal pracoval v ochrance v nočním klubu a vracel se až k ránu. A pak jsi mě probudil.»

«V jakém klubu?» zeptal jsem se. «Nevíš, jak se jmenuje?»

«Samozřejmě, je to blízko bytu,» řekla Zlata, „Jmenuje se Kakadu. Byla jsem tam jednou za Michalem, měl službu u vchodu. Dluží ti za byt hodně?»

«Dá se tak říci,» nedokázal jsem skryt zklamání.

«Já to určitě uhradím,» řekla Zlata. «Ale později.»

V tom okamžiku její telefon krátce pípnul. Zlata se podívala na displej.

«Je to od mámy,» řekla. «Já jsem to vše vyličila své tetě, když jsem vařila. Aby to mámě vyřídila. Osobně jsem to nedokázala.»

«A co váš otec, žije?» zeptal jsem se.

«Já ti nevím,» odpověděla Zlata, «matka se s ním rozvedla, ještě když Michalovi ani rok nebyl. Od té doby nemáme ponětí, jestli je naživu nebo ne.»

«Rozumím,» kývl jsem chápavě hlavou. «Je mi líto, co se tvému bratrovi stalo.»

Zase zavládlo mlčení. Dopili jsme čaj. Vložil jsem nádobí do myčky. Rozložil a ustlal gauč. Odešel k sobě do ložnice.

Den byl těžký. Pomalu jsem začal usínat. Ale najednou vrzly dveře.

«Já se bojím,» uslyšel jsem dívčí šepot.

Posunul jsem se k oknu i s dekou, protože Zlata si svoji přinesla sebou. Opatrně ulehla na uvolněnou půlku postele.

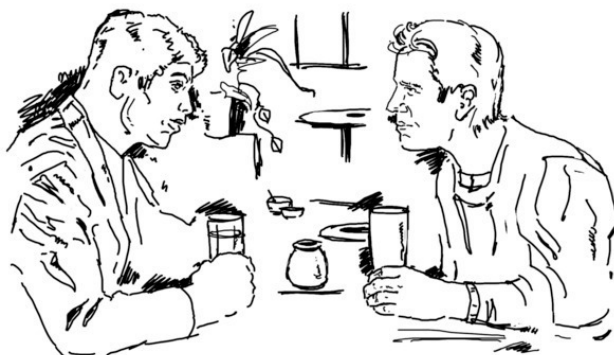
«Zavřu oči a hned vidím Michala,» svěřila se mi vzlykajíc, «a on je mrtvý. Je to hrozný pocit.»

Natáhl jsem k ní ruku. Nahmatal její rameno, přitáhl ji k sobě. Na okamžik jakoby ztuhla, ale pak se uvolnila. Posléze se Zlata přitulila a objala mne rukama. Pohladil jsem její zrzavé vlasy, které se v pološeru zdály tmavými, a potlačil touhu zmapovat dlaní její tělo

«Spi,» řekl jsem jí, «jen klidně spi. Dnes už se nic špatného nestane.»

Opravdu usnula. A já jsem ještě dlouho ležel s pohledem upřeným na strop a přemýšlel o životě a smrti. A o Zlatě. Než jsem se postupně taky propadl do spánku.

2

Probudil jsem se časně. Otevřel oči, protáhl se. A okamžitě pocítil, že vedle někdo leží. Otočil jsem hlavu doprava. A najednou si na všechno vzpomněl.

Vedlejší polštář zdobily zrzavé vlasy. Zlata spala stejně jako v bytě Ve Smečkách na břiše, ale tvář měla stočenou ke mně. Obdivně jsem na tu nádheru vzhlížel. Byla jako ta Zlatovláska z pohádky.

Uvolněný obličej. Malá vráska na čele. Rozpraskané rty.

Pojala mě něha k ležící vedle ženě. Zlata se pohnula, jako by vycítila můj pohled, její řasy se zachvěly, oči se pomalu otevřely.

«Dobré ráno,» uvítal jsem ji.

Zlata se usmála. Přesto, i když vedle mne zaručeně ležela ta včerejší holka, něco tady nehrálo.

«Ty máš hnědé oči!» konečně mi to došlo. «Včera byly smaragdové, zelené...»

«Sundala jsem si čočky,» odpověděla, «nemůžu spát s čočkama na očích, tak je na noc sundávám.»

«To je dobře, že máš hnědé oči,» řekl jsem, «jelikož u nás máme písničku Malér má zelené oči. Nechci, abys mi přinesla potíže.»

«Omlouvám se, že jsem se k tobě v noci vnutila,» kajícně řekla Zlata, «ale měla jsem opravdu strach. Ve skutečnosti nejsem taková. Už jsem téměř půl roku s nikým nespala. A pak ti sama vlezu do postele.»

«No, nic jsme spolu neměli,» zasmál jsem se. «Bohužel...»

«Neměli,» potvrdila Zlata «ale ty se mi líbíš. S tebou se člověk cítí bezpečně a klidně. Jako za zdí.»

Natáhl jsem k ní ruce. Ale v tomto jedinečném okamžiku zazvonil mobil a bylo po romantické náladě. Zlata se vyvlékla z mého objetí a zmizela v koupelně.

Volala mi účetní. I když se mi nechtělo, tak jsem musel vzít na vědomí, že začínal pracovní týden.

Narychlo jsme se nasnídali. Já jsem se pak vydal za svým podnikáním a Zlata musela vyřídit nezbytné záležitosti. Na rozloučenou mě políbila na tvář. Smutně se usmála a pospíchala na tramvajovou zastávku.

A já jsem se stavil za účetní. Odevzdal jsem jí spoustu dokumentů pro závěrku. Vypil s ní čaj. A pak jel na Zličín. Kde jsem pronajímal dvoupokojový byt jedné vietnamské rodině.

Rodina mluvila česky velmi špatně a za byt již druhý měsíc neplatila. Snažil jsem se k nim několikrát dovolat. Ale sluchátko vždy bral někdo, kdo česky nemluvil vůbec. A poslední týden telefon mých vietnamských nájemníků byl nedostupný. Pádny důvod, proč jsem se rozhodl

navštívit byt asijských přistěhovalců osobně. Pro strýčka Příhodu vzal jsem s sebou sadu náhradních klíčů.

Na místo jsem dorazil kolem oběda. Zaparkoval před domem. Dlouho mačkal zvonek domofonu. Nikdo se neozval. Tehdy mi přišla vhod náhradní sada klíčů s čipem od vchodových dveří.

V zájmu slušnosti jsem pak ještě pár minut zvonil na zvonek u bytu a klepal na dveře. Pak jsem použil klíč a vešel dovnitř.

V bytě byl nepořádek. Jako by někdo ve spěchu balil věci. Všude se povalovaly igelitové sáčky, útržky balicího papíru, ponožky. V koupelně na sušáku visela podprsenka. Na chodbě stála taška s obnošenou obuví.

Prošel jsem se po bytě. Díky bohu, že nebylo nic polámané nebo poničené. Pouze všude špína. V kuchyni hora špinavého nádobí. I když měli automatickou myčku. Otevřel jsem ji. Byla v ní plastová krabička. Plně nacpaná malými igelitovými sáčky.

V hlavě mi nepříjemně cvaklo. Podobný sáček jsem viděl včera na terase v bytě Ve Smečkách. Ležel na stole, vedle vysypaného kokainového prášku.

Opatrně jsem zavřel myčku. Ještě jednou jsem si prohlédl byt a snažil jsem se už na nic nesahat rukama.

Z věcí v bytě zůstaly tedy pouze nějaké kousky oblečení a taška s botami na chodbě. A ještě nádobí. Vše ostatní bylo odvezeno. Podle všeho už před týdnem.

Skříně rovněž byly prázdné. I když ne zcela, jak jsem záhy spatřil. Na horní polici ležela hromádka nějakých dokumentů. Přišoupl jsem si židli, abych je mohl sundat. Ukázalo se, že je to tučet vietnamských pasů. Zbrusu nových, nepolíbených. Podle fotek byly vystaveny pro desítku mužů a dvě ženy. Žádná víza ani jiné úřední poznámky.

Chvilí jsem v těch dokladech listoval. Už jsem je chtěl položit zpět. Ale najednou mi svítilo. Vždyť všechny měly stejná čísla.

Čím dál, tím hůř.

Sáhl jsem pro telefon a opět vytočil číslo Honzy. No ták, no ták, vem to... popoháněl jsem ho nervózně. Tentokrát to zvedl až někdy po osmém zvonění.

«Zdravím,» přivítal jsem přítele.

«Tě Bůh,» ozval se Honza.

«Člověče, mám takový problém,» nevěděl jsem, jak na to, «abys tomu rozuměl, já jsem teď v bytě na Zličině. Pronajímám ho jedné vietnamské rodině...»

«Zase ti někdo udělal šipku z balkónu?»

«Ale ne, všichni jsou naživu,» řekl jsem a dodal: «Snad. Jen zdrhli a nezaplatili.»

«No, s tímhle, kamaráde, musíš k soudu,» zív do sluchátka Honza, «tohle kriminálka neřeší.»

«O placení teď nejde,» řekl jsem, «prostě nechali tady tučet pasů. Vypadá to, že jsou falešný. A ještě celou krabičku malých sáčků pro dávkování. Zřejmě na drogy.»

V telefonu zavládlo ticho.

«Já jsem po službě,» konečně odpověděl Honza, «mám odpočívat. Ale někoho tam pošlu. Hlídku. Sepíšou to. Nadiktuj mi adresu.»

Zopakoval si ji po mně a zavěsil se slovy, že jsem hotový magnet na průšvihy.

Vyšel jsem z bytu a opatrně přivřel dveře. Stál jsem před domem a čekal na slíbenou hlídku. Čekám, čekám a najednou si vzpomenu, že k bytu patří garážové stání a kóje na přebytné věci.

Po chvilce váhání jsem se rozhodl prozkoumat i tyto dva prostory své nemovitosti.

V suterénu domu bylo parkoviště. Rozdělené bílými čarami s čísly uvnitř, která značila příslušnost k bytu. Za každým parkovacím stáním byla menší drátěná kóje.

Šel jsem na parkoviště přes bránu. Na bílém čtverci mého bytu žádné auto nestálo. Jen vyschlé hrudky hlíny, odpadlé z kol. Ale v kóji jsem našel dva kanystry a dvě pruhované tašky. Smrdělo to chemikáliemi.

Vyfotil jsem to vše mobilem jako důkaz a stejnou bránou vyšel na ulici. Před domem už stálo policejní auto.

Pověděl jsem dvěma mladým policistům, co jsem našel. Přikývli a nejprve nakoukli do kóje. Pak vyjeli do bytu.

Po letmé prohlídce telefonovali svým nadřízeným. Hlásili, jaký je to špatný byt a jaké nálezy v něm učinili.

O půl hodiny později dorazilo ještě několik policistů. Pasy zabavili. Kanystry a chemikálie si vzali taky. Na všechno pořídili protokoly. Prohlídka a formality nám sebrali veškerý den až do večera. Zaplať pán Bůh, že alespoň byt nezapečetili.

Zavolal jsem jedné své známé a dohodl se s ní na úklidu bytu. Pak zajel do nejbližšího železářství a koupil nové zámky. Ještě jsem nedokončil jejich výměnu, když se ozval telefon. Číslo volajícího mi nic neříkalo. Ukázalo se, že to je Zlata.

«Ahoj, kam jsi zmizela?» byl jsem potěšen, že zavolala.

«Musela jsem zařídit řůru věcí,» odpověděla dívka, «celý den lítám po Praze jako fretka. Dvakrát na policii. Pak pohřební služba, znáš to...» zlomil se jí hlas.

Ve sluchátku se opět ozvaly vzlyky.

«Neplač,» poprosil jsem ji. «Pokud potřebuješ mou pomoc, neváhej.»

«Zatím na to stačím sama,» uklidnila se Zlata, «ale děkuju ti moc.»

Na srdci mi leží jedna důležitá věc A tak opatrně vyzvídám:

«Uvidíme se večer?»

«Dnes to nepůjde,» odpověděla nešťastně Zlata, «ale určitě se uvidíme. Přece u tebe zůstaly moje věci. Ale dnes mě vezme na noc moje školní přítelkyně, co žije v Praze. Mohli bychom zítra večer? Ještě ti zavolám.»

«Dobře, když zítra, tak zítra,» odušil jsem zklamaně.

Rozloučili jsme se. Utáhl jsem poslední šrouby na dveřích a v tom okamžiku se telefon ozval opět.

«Nazdar,» pozdravil mě přítel Honza, «dnes už policii volat nebudeš? Protože já se chystám na pivo.»

«Nebudu, nebudu,» zavrčel jsem, «přece to nedělám schválně. Tak se to seběhlo. A jak to, že se sám samojeдинý na pivo chystáš?»

«Omyl,» zasmál se Honza, «nikoli sám, tebe jsem přece chtěl pozvat. Jen se ptám pro případ, že bys znovu na své nájemníky něco vyšťáral. Máš ještě mnoho takových narkomanů – neplatičů v zásobě?»

«Ne,» řekl jsem, «pouze tyhle dva byty měly dluhy. Zbytek mých nájemníků jsou lidé spořádaní a platí včas. Kam se mám na to pivo dostavit?»

«Potrefená husa na Andělu. Hodina ti bude stačit?»

«Určitě,» potvrdil jsem, «za hodinu tam budu. Hodí se mi to. Mám na tebe pár otázek.»

Zamknul jsem vietnamský byt, nasedl do auta a jel domů. Tam jsem se převlékl a prostřednictvím své oblíbené devítky dojel v dohodnutém čase na místo. Do Potrefené husy.

Byl jsem tam ještě dříve, než Honza, který se o pět minut opozdil. Objednal si pivo a kuřecí křidýlka. Já jsem zvolil smažený sýr a samozřejmě také pivo.

«Tak co ti tvoji narkomani – neplatiči, rentiéři?» zopakoval kamarád otázku, «A vůbec, kápní božskou, kolik vlastně máš těch bytů?»

«Asi třicet,» nemám proč to tajit, «ale vlastním z nich jen pár. Další jsou mi svěřeny, takže já jsem správce. Přestaly platit pouze tyto dva byty. V ostatních žijí normální lidé. Z oken neskáčou a falešné pasy doma nevedou. Není moje vina, že to takhle dopadlo.»

«Jo, měl jsi dva krušné dny, to se musí uznat,» poklepal mi na rameno Honza, «nejprve koks a ten sebevrah, pak Vietnamci s amfetaminem...»

«Cože bylo u Vietnamců?» nepochopil jsem.

«Taková moderní droga. Viděl jsi seriál Perníkový táta?» zeptal se Honza. «Tak v něm hlavní hrdina právě amfetamin vařil.»

Přinesli pivo. Ukojili jsme první žízeň.

«Jeden podnikavý Čech před několika měsíci odněkud propašoval do republiky celý automobilový přívěs s chemií, ze které se dělá amfetamin. Prodal ho Vietnamcům, kteří z toho teď úspěšně vyrábějí drogy. Jo, mimochodem, měl bys zkontrolovat elektroměr. Jsem si jistý, že budeš zadlužen až po uši. Při vaření amfetaminu se spotřebuje hodně energie.»

«Hergot, to jsem se s těma Vietnamcema dostal do pěkné bryndy,» podrbal jsem se na hlavě, «ale jak potom tenhle převít prodávají?»

«Oni ho neprodávají,» řekl Honza a dorazil první pivo, «obchodem s drogami se v Česku zabývají Albánci a Alžíráné. Vietnamci si v tomto případě jen hrají s vařením.»

Naservírovali nám jídlo. Objednali jsme si další pivo. Honza polichotil mladé servírce. Ta nasadila profesionální úsměv a rychle odkráčela k baru pro naše pivo.

«A Ve Smečkách to byl taky ten... amfivitamin?» položil jsem další otázku. Zřejmě nezapnou, protože se Honza upřímně rozesmál.

«Sám jsi vitamin! Mluvíme o amfetaminu.»

Ale pak vysvětlil:

«Ne, v tom tvém prvním bytě našli kokain. Ovšem je to nějaké divné. Kokainu v tom prášku na stolku bylo deset procent. Zbytek tvořil moučkový cukr.»

«A to znamená co?» zeptal jsem se.

«Nevím,» upřímně se přiznal Honza, «existuje domněnka, že kokain tím cukrem nastavovali. A tohle byl zbytek. Jenže kam se všechno ztratilo, to je záhada.»

«A co Michal?» opatrně jsem vyzvídal. «Je to jasná sebevražda?»

«Zivěry ještě nejsou známy,» odpověděl Honza, «ale převažuje domněnka, že skočil sám. Tělesná poškození jsou jen od pádu. A jsou smrtelná. Zlomil si vaz. Zdá se, že ho k tomu přivedly drogy. Možná se mu chtělo létat, nebo v euforii podlehl brutálnímu ataku deprese. Neměli bychom si na jeho památku připít?»

Nebyl jsem proti.

Zavolali jsme usměvavou servírku, objednali si dvě becherovky a poprosili ji vyměnit püllitry za plné. Napili jsme se na památku Michala.

«Co se bude dít dál?» vrátil jsem se k tématu.

«Obvyklá rutina,» řekl již trochu těžším jazykem Honza, «protokoly, expertní posudky. Papírování. Pak se dospěje k závěru, že to byla nehoda, nebo sebevražda. A s amfetaminem totéž. Nikdo tvé Vietnamce hledat nebude. Tím spíše, že všichni vypadají stejně.»

«Čert vem Vietnamce,» mávl jsem rukou, «mně zajímá Michal. Kdo mu ten kokain přinesl? Tohle byste měli vyšetřovat, najít ho.»

«Jsi amatér,» zasmál Honza, «pro vyšetřování hlavní je tato okolnost: skočil s terasy on sám, nebo mu někdo pomohl. Sousedé zezdola slyšeli v noci nějakou hádku. Ale kdo se s kým hádal, není známo.»

«A kde vzal kokain? Nekoupil ho přece v obchodě na Václaváku...»

«Jaký je v tom rozdíl, kde?» překvapeně reagoval Honza. «Dnes si drogy můžeš koupit kdekoli. Dokonce i tady smrdí tráva.»

Nasál jsem nosem vzduch. Měl pravdu: odněkud táhlo nasládlým marihuanovým kouřem.

«Mohl si to obstarat v práci,» pokračoval Honza, «právě v nočních klubech se tenhle sajrajt obvykle distribuuje. Celý večer u baru tam posedává nějaký albánský dealer. Stačí na něj mrknout a nabídne ti cokoli. Nebo můžeš oslovit nějakého černocho, stojícího na Václaváku. Ti však mají nekvalitní zboží. Příliš ho ředí. V klubech se taky ředí, ale ještě to ujde.»

«Když tohle všechno víte, proč nic neděláte?» obořil jsem se na něj.

Honza se znovu zasmál.

«Teda, Vadime, nemyslel jsem si, že jsi tak naivní,» plácnul mě znovu po rameni. «Kdo by to dělal? Všichni jsou koupeni. Každý z toho něco má. Víš, na kolik si přijde hlídkující policajt na Václaváku? Na deset až dvacet táců.»

«Měsíčně?» zeptal jsem se.

«Denně,» zasmál Honza, «denně má tolik. Kromě oficiálního platu. Samozřejmě, že se o to dělí.»

«A kolik z toho máš ty?» utrl jsem se na něj.

Honza se urazil. Odtáhl se ode mě. Dopil svoje pivo.

«Není důležité, kolik a jestli vůbec» řekl po delší odmlčce. «Já z tohoto prasečáku brzo odejdu. Na nové místo. Do Interpolu.»

«Gratuluji ti,» vymáčknul jsem ze sebe, v duchu si vyčítaje předchozí otázku.

«Na to je ještě příliš brzy,» obměkčil se Honza, «až k tomu dojde, dám ti vědět. Zapijeme to.»

«Hele,» nechtělo se mi věřit, «fakt jsou všichni tak prohnílení?»

Odpovědi jsem se však nedočkal. Ten večer už jsme se na téma drog a ani smrti Michala nebavili. Dali jsme si ještě závěrečnou becherovku a rozešli se do svých domovů.

3

Ráno bylo pošmourné. Kocovina špatný dojem z něho ještě umocňovala. Ze všeho nejdříve jsem sáhl po vitamínové bombě a acylpirinu.

«Neměls míchat becherovku s pivem, blbče» nadával jsem sám sobě. Pokolikáté už.

Doplazil jsem se do koupelny. Dlouho se dával dohromady pod studenou sprchou, pak stejně dlouho si připravoval snídani.

Poté začal běžný život: hovory, prohlížení pošty, odpovědi na maily a sms. Postupně jsem se dostával do formy. Kolem oběda už jsem se cítil zcela fit.

Odpoledne jsem si udělal výlet do katastru nemovitostí. Vyzvedl potřebné doklady a vrátil se domů.

Chvilí jsem smejlil po bytě a dělal pořádek. Podíval se na sebe do zrcadla a oholil se. Pro všechny případy vyměnil ložní prádlo – podvědomí pracovalo. Zamyslel jsem se, co ještě? Pak jsem se vydal do nejbližšího květinářství koupit květiny. Přesně tam mě zastihlo volání Zlaty.

«Ahoj,» dychtivě jsem se zeptal, «kde jsi?»

«Vedle tvého domu,» řekla.

«Už běžím,» slíbil jsem jí, «za pár minut jsem tam.»

Popadl jsem kytici velkokvětých kopretin, sedl do auta a rychle dojel domů. Zastavil jsem u chodníku. Ani jsem se nenamáhal dát auto do garáže. Protože u domu mě čekala Zlata. Děvče s krásnýma očima.

Šel jsem k ní a podal jí kytici. Potěšeně se usmála. A příjemně mne zaskočila otázkou, zda jí nechám přespat. Vysvětlovala:

«Zase s tím mám problém. Nebo mi pronajmi jeden ze svých bytů.»

«Vlné nemám,» zalhal jsem, «všechny jsou obsazené. Budeš muset strávit noc u mě.»

Naklonil jsem se k ní. Políbil ji. Zlata byla vstřícná. Až se mi zatočila hlava.

«Co to dělám?» pomyslel jsem si. «Vždyť je mladší o šestnáct let. Teoreticky by mohla být mou dcerou.»

Ale tyhle mravokárné myšlenky byly rychle pryč. Zůstalo jen líbání. Ve výtahu, na chodbě, v kuchyni. Dívčiny oči zářily štěstím.

«Celý den jsem vlastně nejedla,» popstěžovala si, «nemám něco uvařit?»

«Tentokrát to udělám já,» vžil jsem se do role pozorného hostitele «mám pelmeně, bude to raz na raz.»

«Už jsem o té vaší slyšela specialitě, ale nikdy jsem to neochutnala. Nechám se překvapit,» odvětila a sedla si v očekávání dobroty na židli. «Navíc když vaří muž, je to sexy. Velmi.»

Nevyvracel jsem ji, zda je to sexy, nebo ne, když se vaří pelmeně. Vytáhl jsem sáček z mrazáku, vhodil pelmeně do vroucí vody a po deseti minutách už jsem je nakládal na talíře. Přidal jsem zakysanou smetanu a nakrájenou petrželku. Zlatě pelmeně chutnaly. Dokonce i já jsem je snědl s chutí. I když po pravdě řečeno už mi pořádně lezly krkem během mého života za svoboda.

Za oknem bylo pořád ještě světlo. Večer jen velmi pomalu přebíral moc. Přitom mě se chtělo vypnout slunce a zůstat se Zlatou bez otravných slunečních paprsků.

Přemístili jsme se na gauč. Povídali si o počasí, o jakém si filmu. Myšlenky se mi nějak pletly. A zdá se, že tohle postihlo nejen mě.

Nakonec jsem se odvážil. Naklonil jsem se k dívce, objal ji za ramena. Zlata se přimkla ke mně, její smaragdové oči na mě házely záblesky.

«Malér má zelené oči,» zarecitovala Zlata.

«Ty máš ale pamatováka,» pochválil jsem jí.

Políbili jsme se. Sálalo z ní ženské teplo, touha a trochu byly cítit pelmeně. Líbání nemělo konce. Postupně jsem z ní svlékl tričko, pak přišla řada na podprsenku. Nebránila se. Prsa měla menší, krásně se vešla do mých dlaní. Pokaždé, když jsem se dotkl bradavky, zachvěla se.

Rty už měla touhou oteklé. Zrzavé vlasy roztřepané.

«Já se snad zblázním,» zasténala Zlata, «půl roku jsem neměla chlapa.»

«Také jsem dlouho s nikým nebyl,» zašeptal jsem jí na oplátku. «Já tě chci, miláčku.»

Zlata se odtáhla, narovнала účes, přesněji řečeno to, co z něj zbylo.

«Jdu do koupelny,» řekla a dodala na můj vkus poněkud panovačně: «a pak půjdeš ty. Připrav zatím postel.»

A odešla. Zavřela se v koupelně. Za chvíli jsem uslyšel, jak tam šumí voda.

Vyvinul jsem horečnou činnost. Rozestlal postel. Načechral polštáře. Zapálil svíčky a zatáhl závěsy. Srdce mi bušilo, jako kdybych měl první rande v životě.

Zlata pořád nešla. Vytáhl jsem tablet. Vyhledal youtube. Rychle našel album Joe Dassina. Z reproduktoru se tiše linula melodie *Et si tu n'existais pa*, čili *Kdyby nebylo tebe*.

Zhasnul jsem světlo. Ložnici nyní matně osvětlovaly pouze dvě malé svíčky. Vrzly dveře. Zlata se mihla kolem mě lehkým stínem a okamžitě zmizela pod dekou.

«Já budu rychle, budu hned,» pospíchal jsem do koupelny.

V koupelně vonělo mýdlem, nějakým krémem a ještě ženou. Na polici ležela malá krabička se zelenými čočkami, na pračce úhledně složené punčochy a kalhotky. Vypláchl jsem si ústa přípravkem pro svěží dech. Narychlo se osprchoval. Utřel jsem se osuškou. Vešel do šera ložnice.

Zlata na mě čekala. Přivinula se ke mně, její rty se přisály na mé. Chytila mou hlavu rukama. Zasténala, když jsem do ní vstoupil.

Nespali jsme skoro celou noc. Bylo to samé líbání a milování. Vyčerpání jsme si na několik minut zdřímli, abychom se poté s ještě větší vášní splétaly v horkém objetí. Zdálo se, že dál už to nejde. Že už není ani touha, ani síla. Ale stačilo, aby se mé rty dotkly tváře této Zlatovlásky, a spánek mizel, znovu jsme se oddávali jeden druhému. Mezi tím bylo líbání, povídání. Svěřovali jsme si své pocity, přiznávali, jak je samota zlá, vyprávěli o svých životech.

Zlata byla neukojitelná. Zdálo se, že funguje na atomové články, které ji neustále dobíjí. A jejím prostřednictvím i mě.

Probudil jsem se pozdě. Přimhouřil jsem oči před jasným sluncem, které si našlo cestu i přes závěsy. Vedle mně nikdo nebyl. Člověk by si mohl pomyslet, že se mi minulá noc zdála. Možné by to bylo. Ale únavou rozlámané tělo potvrzovalo, že sen to nebyl.

Sladce jsem se protáhl. Pak jsem si oblekl kalhoty a šel do kuchyně. Slyšel jsem, že moje nová láska je tam. Již čerstvě umytá a učesaná. V slušivých šortkách a tričku. Z trička se na mě usmíval ježek.

«Našla jsem v kuchyni cereálie. Dáš si je s mlékem?» zeptala se.

«Budu hned,» přikývl jsem, «jen se trochu upravím.»

Pořádně jsem se vysprchoval a vrátil se do kuchyně.

«Poslyš, Zlatičko, složil jsem ti báseň, když jsem byl ve sprše,» řekl jsem trochu rozpačitě.

«No ne!» podivila se Zlata. «Tak mi ji přečti.»

«Je to v ruštině,» varoval jsem ji.

«Přečti, a pak to přelož,» nedala se zviklat.

Tak jsem zarecitoval:

*Я думал, что уже пришла
Моя осенняя усталость.
Но в сердце ты моё вошла
И в нём навек, навек осталась.*

Zlata zatleskala a já se pokusil o překlad:

*Myslel jsem, že už je tu
Moje podzimní únava.
Tys však do mého srdce vstoupila
A v něm navěky zůstala.*

Zlata tentokrát netleskala, ale přistoupila blíž a objala mně. Srdce mi zabušilo. Básničky jsem nepsal od svých osmnácti let. Ale i tehdy jsem je nikomu nikdy nečetl.

«Zítřka pohřbívám bratra,» smutně řekla Zlata. «Já chci vědět, proč zemřel a kdo ho k tomu dohnal.»

«Přijdu na pohřeb,» přislíbil jsem, «a určitě zjistím, proč zemřel Michal.»

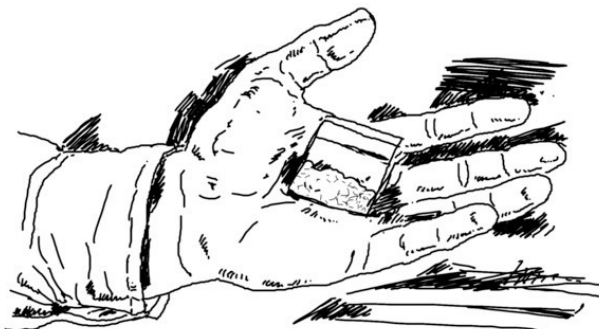
«Nechod' na pohřeb,» požádala mě Zlata. «Budeme tam jen máma a já. Ona nechce nikoho vidět. Dnes s ní přespím u kamarádky. A zítra večer ji vyprovodím domů. Do Pavlova jede noční vlak.»

«To se celé dva dny nevidíme?» neskrýval jsem zklamání.

«Budou to jen dva dny,» odpověděla Zlata, «to přežiješ. Já se k tobě určitě vrátím. Mám tě moc ráda.»

Přitáhl jsem k sobě tu mou mimořádně přitažlivou a milou dívku, vzal ji kolem útlého pasu. A dlouho jsme jen tak stáli u okna a dívali se na tramvaje, které vyjížděly z depa. Počasí se náhle změnilo. Nebe se zatáhlo. Každou chvíli mohl spustit déšť. Také uvnitř jsem pocítil neklid a smutek. Jen tramvaje vesele vyzváněly při výjezdu na trať.

4

Příští den zavolal Honza.

«Mám pro tebe klíče,» řekl mi do telefonu, «prohlídka tvého bytu nic nezjistila. Takže ho opět můžeš pronajmout narkomanům.»

«Už tam jedu,» zaradoval jsem se.

«Ne tak zhurta,» zchladil mě Honza, «já teď někam odjíždím. Ale můžeme se domluvit přesně v poledne.»

«Díky, jsem tvým dlužníkem,» souhlasil jsem.

Před polednem už jsem stál u domu Ve Smečkách. Honza se opozdil o deset minut. Předal mi klíče. Otevřel jsem a vyjeli jsme do mého bytu.

Kvartýr nás přivítal tichem a odérem rozestlané postele. Špinavé nádobí v kuchyni okupovalo hejno much.

«Jak postupuje vyšetřování?» «zajímalo mě.

«Stále kupředu,» odpověděl Honza, «ale zůstává pořád jedna verze, tudíž že skočil sám. Tvůj nájemník byl v narkotickém limbu.»

Vyšli jsme na terasu. Bylo horko. Střechy z červených pálených tašek oslepovaly oči. Vzpomněl jsem si, že jsem Zlatě slíbil, že vypátrám příčinu smrti jejího bratra. Musím z kamaráda vyšetřovatele vytáhnout, co se dá nejvíce. Michal jako překupník či dealer jistě sám i fetoval, nebo v tom bylo i něco víc?

«Zjistili jste, odkud Michal bral kokain?» zeptal jsem se zkusmo.

«Byl přece vyhazovačem tamhle, v Kakadu,» Honza se naklonil přes zábradlí terasy a ukázal rukou. «Vidíš ten dům s červenými okny? Vsadím se, že i on sám ten sajrajt občas prodával.»

«A do Čech se kokain odkud dováží?» položil jsem další otázku. «Z Latinské Ameriky?»

Honza se rozesmál.

«Vadíme, ty jsi oběť seriálů,» řekl, «z Jižní Ameriky veškerý kokain putuje do Severní Ameriky. Má tam svůj trh a své prošlapané cestičky. Do Evropy se tohle svinstvo dostává především z Izraele.»

«Odkud?» byl jsem upřímně překvapen.

«Odtamtud,» kývl Honza někam stranou Můstku, «koku pěstují hlavně Arabové, samozřejmě. Pak se to přes Turecko a Kosovo dováží do Evropy. Z Česka je jakési překladiště. Hlavní proud směřuje do Německa, Francie a Anglie. Jsou to země bohaté, mohou si dovolit drahou drogu.»

«A kolik tahle radost stojí u nás?» zeptal jsem se.

«Proč to vlastně potřebuješ vědět?» podezíravě se na mně podíval Honza.

«Čistě ze zájmu,» odpověděl jsem, «vždyť víš, že trávu kouřím pouze jednou za tři roky.»

«Vím,» přikývl Honza, «ale i trávu kupovat zde nedoporučuji. Máčejí ji v acetonu. Aby měla větší sílu. Čistou trávu již nenajdeš. Leda u kamaráda na chatě.»

«Tak tedy kolik stojí drogy v Praze?» připomněl jsem Honzovi svoji otázku. «Pro uživatele.»

«Černoši na Václaváku prodávají koks za dva tisíce korun. To je za gram. Ale je špinavý, čistého kokainu je v tom jen třicet procent,» začal líčit Honza. «Koupiš-li koks přímo od dealera, pak je to dvakrát dražší, ale i v něm tvoří polovinu doplňky. Dávku heroinu dostaneš za půl tácu. Gram pervitinu stojí tisícovku.»

Byl jsem překvapen.

«Není to zrovna levné potěšení.»

«To si piš,» přikývl Honza, a všem je to šuma fuk. Všichni se tlačí u toho koryta.»

«Kdo přesně?» navázal jsem na to další otázkou.

Honza však neodpověděl. Uvědomil si, že mi zase řekl toho víc, než bylo žádoucí. Zamračil se.

«Příliš mnoho otázek, kamaráde,» řekl mi. «Uvědom si, že čím méně víš, tím lépe spíš.»

«Tak se nedurdi,» nasadil jsem smířlivý tón, «to nám ještě chybělo, abychom se kvůli drogám hádali.»

Honza mě poplácal po rameni. Usmál se.

A co ty?» zeptal se. «Jsi dnes nějaký divný, jako by veselejší... Nezamiloval ses náhodou?»

«Nevím, možná že jo,» odpověděl jsem. «I básničku jsem dokonce složil.»

A zarecitoval jsem příteli své verše. Honza chvíli mlčel. Opřel se lokty o zábradlí vedle mně.

«Básnička je na hovno,» pravil konečně, «ale tvoje nálada budí optimismus. Já ji znám?»

«Trochu,» odpověděl jsem vyhybavě, «viděls ji. Raději mi řekni, jak to máš doma ty, se svoji polovičkou?»

«Je to v pořádku,» odpověděl Honza, «sice pořád reptá, že nebývám doma, ale se skandály už přestála. Já jsem ji přece hned varoval, že jsem policajt. Přesto se hlavně zpočátku neubránila výčitkám typu: práce je ti přednější, nevěnuješ mi pozornost, ne vždy nocuješ doma, určitě někoho máš...»

«Obehraná písnička,» přikyvují. «To známe z každého televizního kriminálního seriálu...»

«Nojo...» co naděláš...» odplivl si Honza jako výrostek přes balkonové zábradlí.

A málem se strefil na hlavu kolemjdoucího. Zrozpačitel a odtáhl se od zábradlí.

«No teda, pane poručíku!» peskoval jsem ho naoko. «Takhle si představujete Pomáhat a chránit?»

Honza mi chtěl k tomu něco říct, ale právě v tuto chvíli zazvonil zvonek u dveří. Ukázalo se, že přišla uklízečka Máša. Hezká Ukrajinka ve středních letech, která zajišťovala úklid v mnou spravovaných bytech. Zejména po ukončení nájmu. To ji jsem volal od Vietnamců.

Opustili jsme byt. Honza šel dál chytat své zločince, a já jsem se vydal na Václavské náměstí.

Na rohu vedle KFC stáli dva černoši, nebo občané černé pleti, jak se dnes oficiálně říká. Oba ve stejné uniformě, jakou mívají portýři. Jeden byl plešatý obvyklého vzrůstu, druhý otlý měl poměrně velký pivní břich. Tlustý něco vysvětloval plešatému. V rukou drželi letáky s nabídkou navštívit noční klub, který sídlil v mé ulici.

Šel jsem k nim blíž. Černoši přestali mluvit. Plešatý se pokusil obdarovat mě letákem, ale já jsem si ho nevzal.

«Co chceš?» zeptal se tlustý.

«Chtěl bych hult,» řekl jsem. «Nemáte něco?»

Plešatý se zatvářil lhostejně a odešel stranou. Vydal se na lov turistů, kterým nabízel své letáky.

«Tráva z Amstru, za tři sta,» řekl tlustý.

«Okej,» odpověděl jsem.

«Naval prachy,» nařídil tlustý, «a čekej.»

Podal jsem mu tři stokoruny. Černoch si je strčil do kapsy a zmizel v nejbližším průchodu.

Stál jsem uprostřed Václaváku a připadal jsem si jako idiot. Dal jsem peníze neznámo komu.

Uplynuly asi dvě minuty. Už jsem ty peníze odepsal, když mě někdo zatahal za rukáv. Otočil jsem se. Předě mnou stál hubený mladík. Natáhl ke mně ruku. V dlani měl sevřený malý sáček. Vzal jsem ho. Mladík kývl hlavou a zmizel v davu. Strčil jsem sáček s trávou do kapsy a vydal se dolů náměstím.

Znovu se mi do cesty připletl ten černý tlust'och. Stál si líně vedle zlatnictví a nenápadně oslovoval kolemjdoucí muže nabídkou pobavit se s krásnými dívkami.

Pozdravil jsem ho gestem, ale tlustý nezareagoval. Jako bych mu před chvílí neumožnil malý kšeft.

Odjel jsem «devítkou» domů. Celé odpoledne vyřizoval záležitosti, které nesnesly odklad. A večer jsem se vrátil do bytu Ve Smečkách.

Máša si dala záležet. Byt zářil jako vyleštěný diamant. Byl provoněn nějakou dezinfekcí a dezodorantem. Nejen podlaha ale i nábytek nesly stopy pečlivého ošetření. Židle odložené stranou, stůl uprostřed. Také terasa byla uklizena.

«Tak co, je všechno v pořádku?» vítám se s Mášou, která se již chystala k odchodu.

«Ano, jako obvykle,» řekla, «komplexní úklid. Všechno je vygruntované, odpadky vyhozené... Bydlela tady žena?»

«Proč myslíš?» zajímalo mne.

«Zůstaly tady obnošené věci,» odpověděla, «kalhotky, podprsenka. Pod postelí se válely. A blond vlasy v koutech. Podle všeho, tady se už dávno neuklízelo.»

«Máš pravdu, nájemník tady nedávno měl ubytovanou sestru,» podivil jsem se, jak je uklízečka všímavá, «jsou to zřejmě její věci.»

«Nevím,» odpověděla Máša, «možná, že před ní tady byla ještě jiná. V koupelně byla celá polička zaplněná dámskými krémy a dózičkami. A stály tam dlouho.»

«A kam jsi ty sarapatičky dala?» zeptal jsem se.

«Vyhodila,» odpověděla stručně a zeptala se: «Neměla jsem?»

«Ale jo, měla,» uklidnil jsem ji.

Vyplatil jsem Mášu, vyprovodil ji na ulici a vrátil se do bytu. V myšlenkách zamířím na terasu. Opřel jsem se o zábradlí, jako onehdy Honza. Šikmo naproti vábil k sobě světelnou reklamou noční klub Kakadu, kde Michal dříve pracoval.

Pomalů se mne zmocňoval možná ne zrovna dobrý nápad.

5

Vdechl jsem naplno již studenější večerní vzduch mého oblíbeného města. Odešel z terasy a poté i z bytu. Uzamkl dveře. Sjel dolu. Přešel přes ulici.

U vchodu do klubu postávala urostlá dáma v bílém županu. Volavka. Neomylně identifikovala můj ruský původ a pokusila se navázat konverzaci.

«Pojď se pobavit, krajánku,» řekla mi s typickým oděským přízvukem, «nebudeš litovat. Máme stejné holky, jako všude. Ale levnější.»

Obešel jsem ženu v bílém a vstoupil do klubu. Doprovázela mně její poznámka, že jako opravdový chlap jsem udělal správnou volbu.

Krátká chodba mě vyvedla k dlouhému schodišti. Na jeho konci jako na letišti stála brána s detektorem kovů a nudící se strážný. Ožil, když mně uviděl a nasadil předepsaný úsměv. Položil jsem na stůl hodinky a telefon. Prošel skrze rám. Vše bylo v pořádku.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.